

Sygn. akt V CNP 33/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi M. Sp. z o.o. w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 503/14

w sprawie z powództwa Miasta na prawach powiatu W.

przeciwko M. Sp. z .o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

**odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z
prawem prawomocnego orzeczenia do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w skardze z 23 lutego 2015 r. wystąpiła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądy Okręgowego we Wrocławiu z 29 sierpnia 2014 r., wydanego w sprawie z powództwa Miasta Wrocław o zapłatę kwoty 5.364,77 zł z odsetkami od 1 stycznia 2Q12 r., którym Sąd Okręgowy - w uwzględnieniu apelacji powoda od korzystnego dla pozwanej wyroku Sądu Rejonowego - zmienił ten wyrok i zasądził od niej kwotę dochodzoną pozwem wraz z kosztami postępowania. Pozwana zarzuciła, że wyrok ten jest niezgodny z prawem, to jest: - z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności w związku z § 7 ust. 9 lit. c umowy łączącej strony; - art. 378 § 1 k.p.c.

Pozwana zawarła w skardze wywód mający uprawdopodobnić, że wydanie zaskarżonego wyroku wyrządziło jej szkodę, a wzruszenie tego wyroku w drodze zwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania, czy choćby skargi kasacyjnej. Nie jest to zatem środek, przy wykorzystaniu którego strona mogłaby zabiegać o dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni budzących wątpliwości przepisów mających zastosowanie w sprawie prawomocnie osądzonej i ustalenie zasad ich stosowania na przyszłość, w zbliżonych stanach faktycznych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że dla objaśnienia znaczenia pojęcia „niezgodność z prawem” prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424¹-424¹² k.p.c. należy odwołać się do celu wprowadzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do systemu prawnego, do sposobu skonstruowania tej instytucji w obowiązujących przepisach oraz do istoty i sensu odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji. Wyrok niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., to taki wyrok, który jest niewątpliwie sprzeczny z przepisami niepodlegającymi różnej wykładni, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo będący efektem niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Traktowanie jako niezgodnego z prawem każdego wyroku sądu ocenionego przez którąś ze stron jako wadliwy niosłoby zagrożenie dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, a co więcej - także dla swobody sądu w ocenie dowodów i stosowaniu prawa (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r. I CNP 27/08, „Palestra” 2008, nr 11-12, s. 310, z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 351; postanowienia Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08 nie publ.; z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, OSNP 2006, nr 21-23, poz. 323).

W niniejszej sprawie spór między stronami koncentrował się wyłącznie wokół tego, czy na pozwanej, która na podstawie umowy zawartej z powodem uzyskała środki publiczne na określony cel, ciążył obowiązek wylegitymowania się przy czynnościach kontrolnych podjętych dla zweryfikowania przedstawionych przez nią danych o sposobie wydatkowania tych środków, że zakupiła za nie konkretne urządzenia, zadeklarowane przez oznaczenie ich marki.

Wbrew zarzutom skarżącej dotyczącym sposobu zastosowania w sprawie art. 378 § 1 k.p.c., dokonując odmiennej oceny obowiązków, jakie spoczywały na pozwanej w związku z wykonywaniem umowy, którą zawarła z powodem, Sąd drugiej instancji oczywiście nie naruszył powołanego przepisu. Ta odmienna ocena wiąże się ze stosowaniem prawa materialnego, nie zaś z rozważaniem niepodniesionych w apelacji - zdaniem skarżącej - zarzutów naruszenia prawa procesowego. O granicach rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym

wypowiedział się Sąd Najwyższy w mającej moc zasady prawnej uchwale z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124, a pogląd ten nie budzi wątpliwości i pozostaje aktualny.

Sposób, w jaki sposób Sąd drugiej instancji wyłożył obowiązki pozwanej wynikające dla niej zarówno z przepisów ustawowych, jak i z umowy zawartej przez strony, nie może być uznany za oczywiście błędny, czy też oczywiście naruszający § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności. Sąd drugiej instancji zaakcentował okoliczność, że środki przekazane pozwanej miały charakter publiczny, a ze sposobu wydatkowania takich środków należy się rozliczać szczególnie skrupulatnie. Ten argument Sądu drugiej instancji, przywołany dla uzasadnienia kierunku wykładni postanowień umowy, nie budzi żadnych wątpliwości, tak samo jak odwołanie się i wyprowadzenie wniosków z sekwencji ustalonych zdarzeń związanych z tym, że zakup sprzętu przez pozwaną powinien wyprzedzić wystąpienie o zrefundowanie poniesionych w związku z tym kosztów, z czym wiązało się wypełnienie stosownego wniosku, a w nim powinny znaleźć się dane sprzętu już wykorzystywanego na stanowisku pracy stworzonym przez pozwaną.

Przytoczone wyżej okoliczności już *prima facie*, bez potrzeby przeprowadzania pogłębionej analizy prawnej zaskarżonego wyroku, usprawiedliwiają tezę, że skarga pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie może być uwzględniona (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2001 r., I PKN 794/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 412; z 6 lutego 2009 r., I BP 19/08, nie publ.; z 14 kwietnia 2008 r., I BP 1/08, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.